

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6Tos/117/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317010866
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2317010866.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci odsúdeného U. M., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, v konaní o povolenie obnovy konania na základe sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Galanta zo dňa 24.06.2019 sp. zn. 31Nt/1/2017, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 18.2.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného U. M. zamietla.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením prvostupňový súd podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného U. M. na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 1T/113/2016, nakoľko nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil tým, že vykonal dokazovanie oboznámením s obsahom spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/113/2016 z ktorého vyplynulo, že predmetné uznesenie o vyhlásení konkurzu bolo súdu doručené v rámci podaného odporu, súd tento dôkaz vykonal a riadne sa s ním vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku a teda skutočnosť tvrdená odsúdeným bola súdu známa a zohľadnená už v pôvodnom konaní, nejedná sa teda o novú skutočnosť zakladajúcu dôvod obnovy konania. Na základe uvedeného preto okresný súd nezistil žiadne podmienky na obnovu konania, a tak tento návrh zamietol.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť odsúdený (č. I. 23), ktorú následne písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Ing. Petry Štofkovovej (č. I. 57 - 58).

Odsúdený v písomne podanej sťažnosti namietal, že aj napriek tomu, že uznesenie o vyhlásení konkurzu bolo súdu už známe, súd sa nevysporiadal dostatočne s jeho obsahom a to najmä v spojitosti so stanoviskom správcu zo dňa 21.06.2019, ktoré doposiaľ súdu nebolo známe a nebolo ani vyžiadané pre úplné zistenie skutkového stavu, ktoré mohlo mať za následok iné rozhodnutie vo veci samej. Zo stanoviska správcu vyplýva, že v konkurznej veci obvineného si matka prihlásila pohľadávku proti podstate, a to výživné na maloleté dieťa od obdobia 04/2016, teda odo dňa nasledujúceho po vyhlásení konkurzu do 26.04.2018 vo výške 3.983,28 eur. Správca s poukazom na ustanovenie § 87 ods. 7 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov oznámil veriteľovi, t.j. matke, že neuznáva výšku pohľadávky s poukazom na preukázané čiastočné plnenie výživného zo strany otca, ako aj na konanie vedené pred Okresným súdom Galanta č. k. 22P/186/2017, ktorým otec dieťaťa požiadal o zníženie výživného na maloletého s tým, že konanie do dnešného dňa nebolo právoplatne skončené. Ďalším dôvodom, pre ktorý správca poprel pohľadávku bolo, že úpadca, teda obvinený vo vzťahu k maloletému platil výživné k rukám matky, tieto skutočnosti vyplývali aj zo samotného tvrdenia matky v konaní vedenom pred Okresným súdom Galanta č. k. 1T/113/2016 matka nepoprela, že by otec nezaplatil výživné aj v roku 2016 a hlavne v apríli roku 2016 v sume 664 eur a tým by malo byť výživné na maloletého do vyhlásenia konkurzu zaplatené.

Ďalej odsúdený namieta, že konanie o určenie pravosti pohľadávky prebiehalo pred Okresným súdom Nitra, č. k. 23 Cbi/7/2018 s tým, že konanie bolo zastavené uznesením, nakoľko na pojednávaní konanom dňa 18.2.2019 uznal správcu pohľadávku matky v časti za obdobie od 04/2016, teda odo dňa nasledujúceho po vyhlásení konkurzu do 26.04.2018 vo výške 3 983,28 eur a matka vo zvyšnej časti vzala žalobu v časti späť. Matka si od 26.04.2018 do dnešného dňa u správcu neprihlásila pohľadávku proti podstate na výživnom. Podľa názoru odsúdeného preto okresný súd nesprávne postupoval keď v odcudzujúcom rozsudku za obdobie od januára 2016 do 31.03.2017 uviedol, že obvinenému vznikol dlh na výživnom vo výške 1.735,40 eur, nakoľko v tomto čase spravoval jeho majetok správca. Súd mal teda v návrhu na obnovu konania zohľadniť práve doložený dôkaz, a to stanovisko správcu obvineného ako nový dôkaz s prihliadnutím na už známe skutočnosti a dôkazy najmä s uznesením o vyhlásení konkurzu, ktoré by v spojení mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by bol pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu a pomeru páchatela.

Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie a povolil obnovu konania, ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 19.04.2017, pod sp. zn. 1T/113/2016 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.09.2017, pod sp. zn. 5To/70/2017 a v dôsledku toho zrušil napadnutý rozsudok vo výroku vine a treste.

Okresný prokurátor sa vzdal práva podať sťažnosť.

Krajský súd, na základe riadne a včas podanej sťažnosti, na to oprávnenou osobou, podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podal sťažovateľ sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že odsúdený bol rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/113/2016 zo dňa 19.04.2017, právoplatným dňa 21.09.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5To/70/2017 zo dňa 21.09.2017, uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Odsúdený podal dňa 07.12.2017 návrh na povolenie obnovy konania, ktorý odôvodnil tým, že súdy v pôvodnom konaní vôbec nebrali do úvahy, že uznesením Okresného súdu v Nitre sp. zn. 31K/9/2016 zo dňa 11.04.2016 bol vyhlásený konkurz na jeho majetok s účinkami dňa 16.04.2016. Splátky výživného boli v konkurznom konaní prihlásené ako pohľadávka proti podstate. Ďalej poukázal na to, že bolo v pôvodnom konaní porušené jeho právo na spravodlivý proces.

Krajský súd plniac prieskumnú povinnosť zakotvenú v § 192 odsek 1 Trestného poriadku v prvom rade zistil, že okresný súd posudzujúc, či sú splnené zákonné podmienky na povolenie obnovy konania alebo nie, vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre objektívne a zákonné rozhodnutie, následne vykonané dôkazy vyhodnotil individuálne a v ich súhrne a dospel k správne záveru, keď návrh odsúdeného o povolenie obnovy konania zamietol.

Okresný súd vo svojom uznesení v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku rozviedol stručne a presvedčivo všetky rozhodné právne skutočnosti a svoje právne úvahy, ktoré ho viedli k zamietnutiu žiadosti odsúdeného o povolenie obnovy konania.

Podmienky obnovy konania upravuje § 394 odsek 1 Trestného poriadku, ktoré ustanovenie správne citoval prvostupňový súd v napadnutom uznesení. V zmysle platnej právnej úpravy sa konanie o povolení obnovy konania obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe.

Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v konkrétnej trestnej veci dôkazom, a ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o povolení obnovy konania treba zvyčajne preukázať novými dôkazmi.

Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní, ale aj dôkaz, síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom.

V konaní o povolení obnovy konania nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové a skôr neboli známe. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku nemožno považovať tie skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisového materiálu, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol resp. sa zmylil pri hodnotení vykonaných dôkazov prípadne ich nesprávne vyhodnotil.

Rovnako ako okresný súd aj krajský súd poukazuje na to, že v konaní o povolení obnovy konania neplatí revízný princíp. V praxi to znamená, že na základe ustanovenia § 394 Trestného poriadku nie je v konaní

o povolenie obnovy konania daná možnosť preskúmať procesný postup súdu v pôvodnom konaní ani vecnú správnosť jeho rozhodnutia.

Ani krajský súd však v prejednávanej veci dôvody pre povolenie obnovy konania nezistil. Odsúdený sa mylí, pokiaľ sa domnieva, že konanie o návrhu na povolenie obnovy konania je ďalším opravným štádiom trestného konania, v rámci ktorého by súdy boli oprávnené preskúmať správnosť a zákonnosť rozhodnutia v pôvodnom konaní, ako aj správnosť a zákonnosť pôvodného konania. Právoplatné rozhodnutie je totiž v zásade nezmeniteľné, keďže nastoľuje stav právnej istoty, a to nie len vo vzťahu k odsúdenému. Preto ako to už bolo vyššie uvedené, v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania súd len skúma, či vyšli najavo nové skutočnosti, alebo dôkazy skôr neznáme, ktoré by samé o sebe, alebo v spojení s už zistenými skutočnosťami, či vykonanými dôkazmi odôvodnili iné rozhodnutie o vine, alebo treste. Odsúdený si musí uvedomiť, že súdy v jeho veci už právoplatne rozhodli, jeho vina už bola právoplatne konštatovaná a taktiež mu bol právoplatným rozhodnutím súdu uložený trest.

Krajský súd považuje za potrebné uviesť, že skutočnosť, že odsúdený v roku 2016 zaplatil za výživné určitú sumu nie je novou skutočnosťou, nakoľko tieto skutočnosti boli súdu známe už pri rozhodovaní vo veci samej. Spomínané stanovisko správcu, na ktoré odsúdený vo svojej sťažnosti poukazuje, nemení fakt, že obžalovaný neuhradil výživné do vyhlásenia konkurzu na jeho majetok po dobu najmenej tri mesiace.

Nebolo preto možné prisvedčiť námietkam odsúdeného, že okresný súd mal zohľadniť stanovisko správcu odsúdeného ako nový dôkaz s prihliadnutím na už známe skutočnosti a dôkazy, najmä s uznesením o vyhlásení konkurzu, ktoré by v spojení mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine. V napadnutom uznesení okresný súd vecne správne a presvedčivo vyložil dôvody, pre ktoré nepovažoval podaný návrh za opodstatnený a dôvodne ho neakceptoval.

Z uvedeného je teda zrejmé, že odsúdeným uvádzané okolnosti nemajú povahu dôkazov a skutočností, ktoré by boli súdu skôr (v pôvodnom konaní) neznáme a ktoré by v zmysle § 394 ods.1 Trestného poriadku mohli viesť k zmene pôvodného odsudzujúceho rozsudku. Krajský súd sa preto so záverom okresného súdu v celom rozsahu stotožnil a na podklade vyššie uvedených dôvodov nepovažoval námietky odsúdeného uvedené v jeho sťažnosti za opodstatnené a neakceptoval ich.

Napadnuté uznesenie je vecne správne a v súlade so zákonom odôvodnené, preto krajský súd, keďže po preskúmaní veci dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa, nepovažoval sťažnosť odsúdeného za dôvodnú a neakceptoval ju. So skutkovými a právnymi námietkami odsúdeného sa totiž súd prvého stupňa v napadnutom uznesení riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na súde vyššieho stupňa. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a preto je nadbytočné, aby krajský súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prvostupňový súd správne a v súlade so zákonom ustálil, že v prejednávanej veci nie sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku. Z uvedených dôvodov považoval krajský súd napadnuté uznesenie za správne a zákonné, čo bolo dôvodom zamietnutia sťažnosti odsúdeného.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.